

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Resp. 1. Peccatum originale est totum quoddam resultans ex peccato, à nobis Adami voluntate commissio, privatione originalis justitiæ, & concupiscentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

infantes enim, qui concipiuntur & nascuntur cum peccato originali, eoque tenentur obstricti donec baptizentur, incapaces sunt peccati actualis. Superest igitur ut peccatum originale sit quoddam habituale peccatum, hoc est, aliquid, quo ab originale habitualiter maculamur, & reddimur digni odio Dei, vituperio & poena aeterna. Hinc peccatum originale intrinsecè complectitur illud omne, quod hominem originaliter maculat, eique imputabile est ad odium, vituperium & supplicium aeternum, donec baptizetur. Hinc peccatum originale intrinsecè complectitur non solum aliquid, quod homini per se & ratione sui imputabile est; sed etiam aliquid, quod ei imputabile est ratione alterius, quod scilicet imputabile est per se & ratione sui. Hinc peccatum originale intrinsecè complectitur & aliquid, quod se habet per modum partis formalis, quia est per se & ratione sui peccatum; & aliquid, quod se habet tantum per modum partis materialis, quia peccatum est, non per se & ratione sui, sed tantum ratione alterius, à quo proinde completur in esse peccati originalis.

Nota 4. Peccatum actuale, quantumvis physicè prætereat, ex natura rei, donec condonetur, in ordine ad maculandum hominem, eumque dignum odio Dei, vituperatione & poena aeterna reddendum, perinde se habet secundum moralem aestimationem, ac si physicè existeret: unde dicitur in ordine ad effectus illos morales præstandos moraliter permanere in homine, donec condonetur. Hoc proculdubio docet S. Augustinus lib. 1. de nupt. c. 26. his verbis: *Hoc est non habere peccatum, reum non esse peccati. Nam si quisquam, verbis gratia, fecerit adulterium, etiamsi nunquam deinceps faciat, reus est adulterii, donec reatus ipsius indulgentia remittatur. Habet ergo peccatum, quamvis illud, quod admisit, jam non sit, quia cum tempore, quo factum est, præterit. Nam si à peccando desistere, hoc esset non habere peccatum, sufficeret ut hoc nos moneret Scriptura: Fili, peccasti, non adjicias iterum; non autem sufficit, sed addidit: Et de pristinis deprecare, ut tibi remittantur. Manent ergo, nisi remittantur; sed quomodo manent, si præterita sunt, nisi quia præterierunt actu, manent reatu? Quid autem aliud est, peccatum actuale actu præterire, & remanere reatu, quam peccatum actuale ita physicè præterire, ut, donec condonetur, in ordine ad reddendum hominem reum, proindeque illum maculandum, & odio Dei, vituperio & poena dignum efficiendum, perinde se habeat in aestimatione morali, ac si physicè maneret. Agnovit igitur S. Augustinus peccati actualis physicè prætereuntis moralem permanentiam in ordine ad dictos effectus præstandos, quandiu non condonatur, qualem nos defendimus.*

Nota 5. Peccatum actuale, ab Adamo, ut capite morali generis humani, commissum, omnium ejus posterorum, qui ab eo naturaliter descensuri erant, actuale peccatum fuit, non quidem formaliter; tunc enim non fuerunt, ut illud propria voluntate admitterent; sed, quod sufficit, æquivalenter & moraliter; quia voluntas Adam quoad hoc fuit æquivalenter & moraliter eorum voluntas. Hoc docet S. Augustinus pluribus locis. Unus esto pro omnibus. Unde nec illud liquè dici potest, inquit lib. 3. de pecc. mer. c. 7. quod peccatum Ada etiam non peccantibus nocuit, cum Scriptura dicat: In quo omnes peccaverunt. Nec sic dicuntur ista aliena peccata, tanquam omnino ad parvulos non pertineant: siquidem in Adam omnes tunc peccaverunt, quando in ejus natura illa insita, in qua eos gignere poterat, adhuc omnes ille unus fuerunt; sed dicuntur aliena, quia nondum ipsi agebant vitas proprias; sed quicquid erat in futura propagine, vitamini hominis continebat. Igitur in doctrina S. Augustini peccatum Adæ ita præterit actu, ut maneat reatu in posteris ejus naturaliter ab eo descendentibus, donec illis indulgentia remittatur per baptismum; id est, quandiu nobis per baptismum non condonatur, unicuique nostrum secundum moralem aestimationem à primo instanti existentiae nostrae inest intrinsecum &

proprium in ordine ad præstandos illos effectus, quos præstaret, si re ipsa in nobis hypsicè & actu existeret, proindeque ad maculandum unumquemque nostrum, eumque odio Dei, vituperio & aeterna damnatione dignum reddendum.

Nota 6. Concupiscentia est effectus & poena peccati, à nobis Adam voluntate commissi. Nam propter hoc peccatum privati sumus justitia originali, quam originalis justitiae privationem proximè & immediatè sequitur habitualis rebellio appetitus materialis contra rationem. In hac autem rebellionem consistit concupiscentia, quæ, ut superius dictum est, aliud non est, quam vitium illud appetitus materialis, quo habitualiter propendimus ad bona sensibilia contra rationis ordinem. Concupiscentia igitur nobis voluntaria fuit in peccato illo, quod Adam voluntate commissimus, & de nobis verum est dicere, quod ob gravem aliquam nostram culpam careamus subjectione partis inferioris, & habituales rebellionem appetitus materialis contra rationem contraxerimus. His omnibus præsuppositis, sit

RESPONSIO I.

Peccatum originale est totum quoddam resultans ex peccato, à nobis Adam voluntate commissio, privatione originalis justitiae & concupiscentia.

Prob. Peccatum originale intrinsecè complectitur illud omne, quo à primo instanti existentiae nostrae intrinsecè maculamur, nobisque ad odium, vituperationem & supplicium aeternum imputabile est. Patet ex not. 2. & 3. Atqui tria illa à primo instanti existentiae nostrae maculant nos intrinsecè, nobisque imputabilia sunt, &c. Ergo, &c.

Prob. min. pro peccato, à nobis Adam voluntate commissio. Nam 1. ut patet ex not. 4. & 5. cum fuerit æquivalenter nostrum peccatum actuale, nobis à primo instanti existentiae nostrae moraliter inest unicuique intrinsecum & proprium. Ergo non potest non maculare nos intrinsecè. 2. Peccatum, etiam postquam actu præterit, tandiu imputabile est homini ad odium, vituperium & supplicium aeternum, quandiu non condonatur, ut docet S. Augustinus, & patet ex dictis not. 4. & 5. Atqui peccatum, à nobis Adam voluntate commissum, fuit peccatum mortale, ut fide constat. Ergo nobis à primo instanti existentiae nostrae, & deinceps, donec per baptismum condonetur, imputabile est ad odium, &c. V. not. 4. & 5.

Prob. min. pro privatione justitiae originalis. Et 1. quidem quod maculet nos intrinsecè, sic ostenditur. Privatio justitiae originalis est privatio subjectionis carnis ad mentem, & mentis ad Deum: utramque enim hanc subjectionem includit originalis justitia. Atqui utraque privatio est macula intrinseca: nam utraque est privatio pulcritudinis debitæ in statu elevationis, & utriusque homo subiectum est; cum idem sit forma & privationis forma subiectum.

2. Privatio justitiae originalis nobis imputabilis est ad odium, vituperium & supplicium aeternum, donec scilicet peccatum, à nobis in Adam commissum, nobis condonetur. Deus enim potest hominem non solum vituperare, sed etiam odisse, & consequenter aeterno supplicio velle addicere, quod aliqua sua gravi culpa gravissimam deformitatem, qualis est privatio originalis justitiae, contraxerit, quandiu ipse culpam illam non condonat liberaliter.

Prob. denique min. pro concupiscentia. Nam 1. habitualis rebellio carnis contra spiritum, in qua consistit concupiscentia, est gravis quaedam deformitas & turpitudine in carne, ac proinde gravis est macula. 2. Quod gravi nostra culpa gravem illam turpitudinem & deformitatem contraxerimus, graviter culpabiles sumus apud Deum, donec gravis hæc culpa nobis indulgentia remittatur. Ergo tandiu, quod idem est, gravis illa deformitas & turpitudine nobis à Deo imputari potest ad odium, &c.